

Soi gương – Gương soi

Mỗi sáng, khi làm vệ sinh cá nhân thì tắm gương là người bạn thân quen nhất, tôi hay làm tốt cho mình bằng một nụ cười khi nhìn vào gương và đọc thầm trong đầu bài kệ của Sư Ông đã dạy theo tinh thần Đạo Bụt:

Chánh niệm là đài gương

Gương soi hình tứ đại

Đẹp nhất là tình thương

Và cái nhìn rộng rãi

Khi đứng trước tấm gương, ai cũng thấy khuôn mặt mình và đôi khi cũng thấy luôn vẻ bề ngoài của cả bản thân mình. Nếu tôi vui vẻ thì trong gương sẽ cho tôi một hình ảnh vui vẻ, ngược lại, khi tôi buồn rầu, ủ rũ thì tôi sẽ thấy một khuôn mặt khó coi hiện ra...Đó là chuyện soi vẻ bề ngoài, dễ điều khiển được, còn riêng nội tâm của tôi, tôi lấy gì để soi thấy và ai soi cho tôi đây ?.

Nghĩ rộng ra một chút, khi tắm gương cho tôi thấy được ít nhất cái vẻ bên ngoài của tôi thì bản thân tôi và cách sống, cách sinh hoạt của tôi có là tấm gương cho ai đó nhìn vào, soi vào hay không ? Thiên ý của tôi như thế này: Khi tôi chào đời, được làm con của ba mẹ và tùy thuộc vào niềm tin của gia đình về một tín

ngưỡng hay tôn giáo , chẳng hạn như Cơ đốc giáo, Hồi giáo, Phật giáo v.v....Tôi được dạy dỗ, uốn nắn theo Giáo pháp của đạo đó. Nếu tôi sống „đúng“ theo các giới luật, phương pháp thì tôi sẽ phản chiếu hình ảnh của Đức Kitô, Allah, Bụt Thích Ca Mâu Ni v.v....

Riêng tôi, tôi được sinh ra trong một gia đình theo đạo Phật, chỉ biết đạo Phật qua cách sống, cách sinh hoạt của ông bà cha mẹ. Sau này, niềm tin hướng về đấng Từ Phụ càng ngày càng lớn, và duyên may được Sư Ông LM dẫn dắt tiếp cho đến ngày hôm nay. Tôi biết, mình không là người hoàn hảo, không học cao hiểu rộng như các bậc anh chị đi trước hay các bạn bè đồng tu có căn duyên, định lực mạnh hơn mình...nhưng trong lòng, tôi có nhận xét về mình: có một chút gì đó khiến tôi sống hơi khan khác với người chung quanh....Có lẽ vì tôi là con của Phật, được Sư Ông dạy cách sống có chánh niệm, tỉnh giác trong từng hơi thở, từng bước chân...cho nên không nhiều thì ít, tôi có thực tập và tự nhiên cho mình có bốn phận sống sao để có thể trở thành tấm gương phản chiếu những lời của Bụt, của Tổ, của Thầy đã dạy dỗ. Chính tôi cũng không muốn mình sống khác với những người chung quanh, nhất là những người mình thương và thương mình luôn có bên cạnh, không muốn dán lên mình một cái nhãn hiệu chi hết, vẫn đề là vẫn sống rất „đời“, hòa đồng với sinh hoạt chung quanh, bắt tay với mọi người khi có thể....nhưng vẫn giữ vững con đường đi của mình không bị Đời bên ngoài lôi kéo.

Ở khía cạnh nào đó, tôi cũng nhận ra mặt tích cực của đời sống chính mình, vì khi đã thọ tam quy ngũ giới, mỗi tháng ít nhất một lần, đọc hay tụng 5 giới, để nhắc nhở tôi vẫn giữ mình trong cái khung lành mạnh mà hơn 2600 năm Bụt từng chỉ dẫn, kêu gọi chúng sanh nương theo đó để chuyển hóa khổ đau, phiền não...tôi thấy có kết quả tốt và rất có an lạc khi thực tập các phương cách này.

Nói như vậy không có nghĩa là chỉ có những người theo đạo này đạo nọ mới thật sự làm gương tốt cho mọi người. Tôi đã từng gặp biết bao người khác trên mọi nẻo đường tôi đi qua, họ là những người thật bình thường, có người không theo một đạo gì cả, nhưng chính cuộc sống của họ vẫn toát ra tấm gương sáng về lòng thương mến, bao dung, tha thứ với tha nhân từ chính những công việc hằng ngày dù thầm lặng hay không cần ai hay ai biết.

Sau một ngày, tôi hay dành cho mình cơ hội để đối diện với chính tôi, tôi cũng nhận thấy mình còn rất nhiều thiếu sót: những thói hư tật xấu, những mong cầu chạy theo trào lưu xã hội, những tính toán, mách khéo để tồn tại trong một xã hội đầy rẫy những cạm bẫy, lọc lừa...làm tôi xa Bụt, xa Thầy, xa bạn...xa luôn ngôi Nhà thân yêu mà ai ai cũng phải có dù lớn dù nhỏ để trở về.....và khi đó tôi

trở nên tấm gương tồi, không còn trong sáng nữa. Có những việc tôi đã làm nhiều khi tưởng chừng là vô hại, nhưng lại là tấm gương xấu cho nhiều người và có thể gây hệ lụy cho con cháu mai sau!

Cho nên mỗi khi soi gương, không chỉ nhìn cái dáng vẻ bề ngoài không thôi, tôi tập ý thức và quyết tâm dạn lòng phải luôn sửa đổi bản thân để sống tốt hơn, cho mình và cho tha nhân, ý thức xa lánh, dẹp bỏ các thói hư tật xấu, hoàn thiện bản thân hằng ngày từ những công việc tầm thường, nhỏ bé nhất, luôn ý thức rằng Bụt và Thầy Tổ luôn có mặt trong từng bước chân, từng hơi thở của chính mình...có được định lực xóa hết bụi phủ để trở nên tấm gương phản chiếu sự thực màu nhiệm của đời sống cho tôi và cho cả mọi người, mọi loài.

Con đường đã có rồi và tôi cứ đi, còn sức thì còn đi, đến đâu hay đó cũng chẳng bận lòng!

Hiên trúc – Hè 2019

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [<=bấm vào]

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 6000 TÁC PHẨM